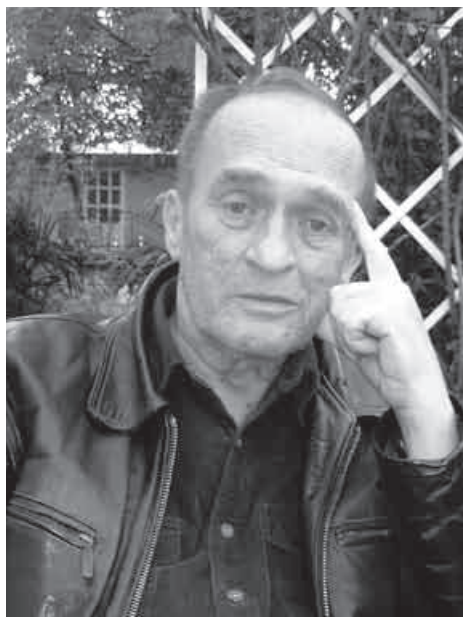

U SPOMEN

Marin Škrgatić (23. 10. 1950. – 28. 9. 2014.)

Marin Škrgatić rođen je u Čabru, u Gorskom kotaru. Najranije djetinjstvo proveo je u Senju, a veći dio života u Zagrebu, a zatim u Crikvenici u koju je preselio potkraj 1980-ih. U Zagrebu je završio gimnaziju i srednju glazbenu školu, a jedno vrijeme studira na *Međufakultetskom studiju za socijalni rad* (kasnije Studij za socijalni rad na Pravnom fakultetu). Vrlo rano, već u gimnaziji, počinje se baviti glazbom i javno nastupati u duetu *Škrgatić & Tarbuk* s danas poznatim skladateljem Radovanom Tarbukom, a sa sedamnaest godina postaje član glazbenog sastava *Soul Sound Band* kao vokalni solist i trombonist (ostali su članovi: Nikica Lončar – bubanj,

Ivica Galler – bas, Damir Štefan – gitara, Milorad Cuculić – orgulje, Boris Žilih – saksofon, Srećko Tissauer – truba, Miroslav Papić – truba). Grupa nastupa samostalno i kao prateći band poznatim pjevačima, a sa Zvonkom Špišićem izdaje vinilnu singlicu s dvijema pjesmama iz rock-opere *Kosa*.

Piše poeziju, a koncem 1971. okuplja glazbene istomišljenike (Branko Kezele – bas, Mladen Lajb – gitara, fagot, Rajko Dujmić – orgulje, el. klavir, el. violina, Dragan Brčić – bubnjevi) i osniva *Grupu Marina Škrgatića*, u kojoj je ne samo vođa nego autor pjesama, skladatelj i glavni vokal, a potiče i ostale članove na stvaranje autorske glazbe. U glazbenoj radionici Marina Škrgatića eksperimentira se uvođenjem u rock-glazbu klasičnih puhačkih instrumenata te motiva i elemenata iz klasične glazbe i iz tradicijske glazbe sjeveroistočnih dijelova

Hrvatske. Taj *čudovišni* sastav instrumenata, kako ga naziva Siniša Škarica, stvara neobičnu glazbu ove, jedne od prvih jugoslavenskih *underground* grupa koja se izdvajala iz tadašnjeg jugoslavenskog glazbenog *mainsreama*. Za glazbenu produkciju *Radio Zagreba* grupa je snimila veći broj autorskih pjesama, od kojih je sačuvano svega 15 snimaka, dok je veći dio glazbenog materijala uništen. Za *Jugoton* objavili su tri singl-ploče, *Beži Janke* i *Vjeruj* (1973.), *Čežnja* i *Rokoko* (1974.) te *Tina* i *Budi tu* (1974.). Početkom 1973. grupa mijenja sastav (Marin Škrgatić – vokal, Miljenko Srdarević – gitara, vokal, Zlatko Tomerlin – klavijature, vokal, Hrvoje Bibi Galeković – bubnjevi, Vladimir Georgiev – bas, vokal). Grupa je punila stadione i velike sportske dvorane diljem bivše nam države, sve do veljače 1976. kada Marin odlazi u vojsku i zaključuje svoju glazbeničku karijeru.

U 1970-ima bavio se i novinarstvom kao glazbeni komentator na *Radio Zagrebu*, u reviji *Studio*, *Plavom vjesniku* i *Tini*. Po odsluženju vojnog roka zaposlio se u Privrednoj komori Hrvatske, u redakciji *Privredni vjesnik* kao novinar i propagandist. Rad u marketingu ga potpuno zaokuplja i odvlači na drugu stranu. Ta je strana bila fotografija. Snima prvo za potrebe posla, a zatim otkriva i svoj duboki osjećaj za likovnost, pa bavljenje fotografijom prerasta u način kreativnog izražavanja. Fotografije su mu objavljene u većem broju fotomonografija, knjiga, turističkih prospekata i drugih publikacija. Tijekom Domovinskog rata radio je kao reporter za *Radio Zagreb* i fotoreporter za *Novi list*, surađujući godinama u crikveničkom dopisništvu, a dugi niz godina vodio je i svoju emisiju na *Kvarnerskom radiju*.

Sudjelovao je u akciji *Oluja* i odlikovan je kao član 133. brigade. Po završetku rata sve se manje bavi marketingom, a sve se više želi vratiti svijetu rock-glazbe, i to kao mentor nekoliko crikveničkih rock-grupa kojima prenosi svoje golemo glazbeno znanje i iskustvo. Početkom 2000-ih Marin je jedan od osnivača i idejni začetnik *Crikveničke rock-scene*, svojedobno vrlo snažne i po članstvu vrlo brojne udruge koja je okupila glazbenike i ljubitelje rock-glazbe svih generacija.

Pisanje i glazba oduvijek su mu bile strasti. U mladosti je pisao poeziju, a potkraj života bavio se pisanjem osebnih satiričnih bajki koje je počeo objavljivati na *Kvarnerskom radiju*, a jedan dio objavio je u *Vinodolskom zborniku* 14/2012. Bio je dugogodišnji član Uredničkog odbora Vinodolskog zbornika od njegove obnove 2002. godine i autor je fotografije koja se od 2002. do danas nalazi na naslovnici kao zaštitni znak Vinodolskog zbornika.